

ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Αίσίως τέλος έληξαν και αι μετακομίσεις και ο καθείς του γούστου του καινούριου σπιτι βρήκε και η κυρίες 'σύχασαν από τας συγκινήσεις και τὸ καθένα έπιπλο στην θέσι του έμπηκε.

Κ' άφου η ταξινόμησης εγένετο τελεία κι' έμπηκαν εις τή θέσι τους μπαούλα και καθήκια νέος και πάλιν σαματῆς και νέα φασαρία ο νοικοκύρης ο παλῆος φωνάζει για τὰ νοίκια.

Γιατ' έχει την απλότητα τῶ όντι να πιστεύη πῶς ο παλῆος νοικάρης του ταχέως θα πληρώση. ένῶ εκείνος δανεικά από παντού γυρεύη τὸ νέο του ένοίκιο ο δόλιος ν' άποσώση

Πλὴν αντίτασεται σιγῆ σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις και εις την πόρτα τοῦ κουφου ὄσο κ' αν θέλης βρόντα μπορείς με τῆς φωνῆς σου τὸν κόσμο να χαλάσης για πληρωμή, αγαππτε, δὲν έχεις τὰ προσόντα.

Τὰ ίδια τὰ παράπονα ακούονται αιώνια και νέα ετοιμάζονται βαρύτερα κανόνια γιατὶ και ο καθένας μας τυγχάνει φουκαρῆς και έχει πάθει εκλειψιν τελείαν ο παρῶς.

Πολλά πολλά ζητήματα, αὐτὴν την εβδομάδα σπουδαίως απποχόλησαν τούς πάντας και τὰς πάσας γεμάτα από μιστολιῆς και έρωτος γλυκάδα κι' ο κόσμος εμειν'έννεος και χασκῶν και θαυμάσας.

Ο Νίκας και η Γαλανου, έρωτευμένο ταίρι τὸν κόσμο απποχόλησαν μικρόν τε και μεγάλον γιατ' ο φτωχός ο δάσκαλος έρωτικό ζευτέρι μέσ' τῶν μετακομίσεων τὸν θόρυβον τὸν σάλον

Με μιὰ ώραία πιστολιά φαρδύς πλατύς ηπλώθη και απεστάλη ανανυλα στὸν κόσμο τῶν μακάρων, η άλληλλογραφία του μονάχα διεσώθη που για να μετακομισθῆ χρειάζεται' ένα κάρρον.

Γιατὶ μέσα στα ρήματα και στῆς αντωνυμίες, στα ἄρθρα στα επίθετα και στο συντακτικό πάρα πολλές ξεφούρνισε κλεινές ασυνταξίες με ὕφος ὀπωσδήποτε πολὺ παθητικό.

Κι' ανέμιξε τὰ ὀμαλά κι' ανώμαλα συγχρόνως άλληλοσυγκρουόμενα με ανορθογραφίας κ' εις ὄλα διεφαίνετο ο μύχιός του πόνος κ' αι θαυμασταί ιδέαι του περὶ τῆς συζυγίας.

Και η κυρία Γαλανου, καρδιά τσαρουχωμένη εγκλείουσα τακούνια εις τὰ ἄθρα τῆς στήθη εύρέθη απ' τὸ δάσκαλο βαθέως τετρωμένη κ' εις τῆς ασυνταξίες του βαθειά συνεικνήθη.

Και ηρχισεν ειδύλλιον γλυκὺ έρωτικό με μεντζεσόλες, με καρδιές, τακούνια, τσαρουχάκια κι' εξέλεξαν τὸ Φάληρο τοπειον θελκτικό να λέν εκεί τὸν πόνου τους και τ' άλλα τους φαρμάκια.

'Αλλ' η τσαρσυχοποιήσεις τοῦ έρωτος αὐτῆ ταχέως ες τοῦ Γαλανου κατέφθασε τ' αὐτὶ και μιὰ ώραία βραδυὴ με τ' ὄπλο εις τὸ χέρι ἀκόπως διεσκόρπισε τὸ ζηλεμένο ταίρι.

Κι' απήλαθε στὸν άγύριστο ο έρωτίλος Νίκας θελψίπικρον ανάνησιν αφήσας τῆς μανίκας εις τὴν κομπῆ του σύντροφο κι' αφήρατῆ Γαλανου που και με τὰ ποιήματα τῆς σήκωσε τὸν νοῦ.

Κ' ένῶ ο κόσμος εκλαιγε τὸ ζηλεμένο ταίρι κι' ο Γαλανός ο ποιητῆς έγέλα γάλα ὄλος, στα γαλανά μας τὰ νερά και δοξασιμένα μερη και πάλιν αριβάρησε ο 'Αγγλικός ο στόλος.

'Η μπυραρίες γέμισαν, οί δρόμοι, τὰ σοκάκια από τὰ τέκνα τῆς ξανθῆς, τῆς φίλης 'Αλβιόνος κι' ὄπου γυρίσης κ' ὄπου πῆς σκουντῆς με έγγλεζάκια, ὄπου σκορποῦν τῆς λίρες τους, ὄλοχρυσες αφήθῶνως.

Φωνές εδῶ, τραγούδια 'κει και άμαξοδρομία και οί κουριέρηδες μαζί για κάθε εύκολία, και με αφιλοκέρδεια τὰ μάλα ζηλευτῆ τούς γδύνουν με εύγένειαν από τὸ κάθε τί.

Κεῖ κάτω εις τὸ Φάληρο η θεά θαυμασία φωτολουσιμένα έξοχα τὰ φοβερά τὰ πλοία, κι' ο Δόμβιλὰ δίδει γεύματα επίσημα συγχρόνως, και η σαμπάνια χύνεται ποταμπδόν κι' αφήθῶνως.

Και χαίρετ' ὄλη η 'Ελλάς για τούτη την τιμη κι' εγὼ κάνω απόφασι κι' άμέσως στῆ στιγμή πετιέμαι εις τοῦ Ζάν-κι-ρι και πάραυτα κ' οί δύο άμέσως στο Φαληρικό βρεθήκαμε πεδίο.

'Εκει ὄραμε τὸν Πετεινὸ, τὸν Δόν-Ζουάν και άλλους τῆς πέννας και ποιήσεως μεγάλους διδασκάλους και μέσ' τὸ πανηγυρι έδάλαμ' ὄλοι ρεφενέ να φῶνε ψωμοτύρι.

Μη ὑπαρχόντων, ὡς εικός, αφήθῶνως τῶν λιανῶν ταχέως επεστρέψαμε με στόμαχον κενόν, άφου ησθάνθημεν ὄργην και πόνον λυσσαλέον σῶν εἶδαμ' άλλους ησυχὰ να τρώνε στο 'Ακταίον».

'Αλλά ιδου που μπαίνουμε και πάλι στην πλατεία γεμάτη κόσμο εκλεκτό, και διαλεχτά κομμάτια ο Ζάν-κι-ρι ζουρλάθηκε δὲν ειχε ησυχία και ηθελε τῆς εμμορφες να φῶη με τὰ μάτια.

Πλὴν μέσα στο συνωστισμό, στο θόρυβο, στο σάλο έν,ὸς έγγλέζου πάτησα ο δυστυχῆς τὸν κάλο κι' εκείνος με εύγένεια τὰ μάλιστα έγγλέζικη με μιὰ γροθιά μου έκαμε τῆ φάτσα μου κινέζικη.

Και έτσι πειά ένθουσιῶν με μοῦτρο ματωμένο ανέβηκα στο τραίνο και μετ' ὀλίγον εφθασα στην ένδοξη 'Αθήνα γεμάτος ένθουσιασμό, κοπρίσματα και πείνα.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ ΜΑΣ

ΦΡΟΝΙΜΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ

'Απάντησις εις τὸ δράμα τῆς ὁδοῦ Κολονου.

'Η ὕλαία έπιπτε σιγά-σιγά με τὸν τελευταίους ηχους τῆς Καβαίεζιας Ρουσιτῆνας. Οί ὀποκοιταῖ διισθοχόρουν ἐπὶ τῆς σκηρῆς ὀποκλιόμενοι εις τὰ άλληλάλληλα χειροκροτήματα. 'Ητο Δεκέμβριος τοῦ 1900.

'Ηδη τὸ πλῆθος διεχόθη ἐπὶ τῶν μαρμαρίων διαδρόμων τοῦ Δημοτικου Θεάτρου. Τὸ φροῦ-φροῦ τῶν μεταξίνων μεσοφοριῶν ἐδέσποζε μεταξὺ λεπτῶν πατημάτων κομψῶν γοβακιῶν και ελαφρῶν τριξιμάτων μπαστουριῶν. Μαζὶ με τὸν άλλους ἐξήρχετο και η κυρία Περίδου, κομψῆ και καμαρωμένη με τὸ μικρὸ της ανástημα, στο μπράτσο τοῦ ανδρός της, ὄσους, ὕψηλός πολύ, εκκλινεν ὀλίγον τὸ σῶμα για να μπορῆ να τὸν φθάνη.

— Στάσου μιὰ στιγμή να πάρω τὸ επανωφόρι μου, τῆς λέγει, ένῶ διήρχοντο εκ τῆς βεσιτιέρας. 'Ενῶ εκείνος επροχώρησε για τὴν δόση τὸν ἀριθμόν, αὐτῆ έκαμε μερικά βήματα και ἐστάθη περιμένονσα, κινουσα τὸ ξανθὸ της κεφάλι τὸ ὀποῖον ἐσκέπαζε μιὰ κροῖ δαντέλλα, ρυθμιζουσα ἴσως ἀνόμα τὸν χρόνον τῆς μουσικῆς. Αἴφνης τὴν πλησιάζη ἀπὸ τοῦ ανδρός της ο 'Ανσέλιμος, ο γνωστός τερόρος τῆς ὄπερας, με τὸ γνωστόν της μεδιῆμά του. — «Suberbo», τοῦ λέγει, και με μάτια ὄλο χαρὰ και ένῶ κοιτάζει να διακρίνη τὸν ἄνδρα της, προσθέτει εἰσπενομένως: — «Vi attendo domani a le quattre ore.... A rivederci». Και ξανακοιτάζει να δῆ τὸν ἄνδρα της, τοῦ ὀποῖον τὸ πρόσωπον προβάλλει κάτωχρον, πίσω ἀπὸ τὸν τερόρον.

Τὴν πλεον δὲν ἦσαν ὀπόνοιαι που ἐβασάνιζαν τὸν δυστυχῆ σύζυγον, ἦσαν γεγονότα. Διὰ τῆς ὕπερβολικῆς του ὀμως θελήσεως κατώρθωσε να φανῆ κύριος τοῦ έαυτοῦ του.

... Τυλιγμένη σ' ένα μαυνε peignoir, βοτηγμένο σ' ἄσπρες δαντέλλες, ἦτανε πεσμένη η Περίδου σὲ μιὰ πολυθρόνα στο boudoir της, πρὸς τὸ τζάκι της, τοῦ ὀποῖου η ὄραχη ἔβριθε κομψῶν μικροτεχνημάτων και ὄπου τὰ ἀπανθρακωθέντα ξύλα ἐξήρχοντο μεσ' απ' τὸ σταχτὶ βελοῦδο, που ἐσηγμάτιζε γύρω η στάκη. Δὲν ἐσκέπτετο τίποτε, ἴσως μόνον τὴν ἡδονήν: ἀπὸ καιροῦ εις καιρὸν μόνον ἔφανε τὴν διανοίαν της μιὰ ιδέα: — «Αραγε νὰ ηγήνησε τίποτε ο ἄνδρας μου», και με τὸ αἰῶνὸ της σνηθίειο, να μὴ παίρη τίποτε στο σοβαρό, ἔλεγε καθ' έαυτήν: «Α μιὰ, και καθησύχαζεν άμέσως. 'Ητο ἡδη ἡ ὄρα τέσσαρες και πέντε, και εκείνος δὲν εἶχεν ἔλθῆ και ηρχιζε να καταλαμβάνεται ἀπὸ ανίαν. 'Ηνοιξε τὴν «Toiote» τῆς Συρ, αλλά μόλις ηρχισε να διαβάζη, ηρριζεν η πόρτα και ο τερόρος ἦτο μπροστά της.

Μετὰ μιὰ περίπου ὄρα ἀκούεται στην πόρτα κτύπημα δυνατό: «Τὰκ... τὰκ... τὰκ...», τοῦ ὀποῖου η ὄρη ηδεδείκνε τὸ ἀγριεμένο χέρι τοῦ συζύγου.

— Ο ἄνδρας μου!!! εἶμαι χαμ... ἐνη τί θα θὰ γίν... ωμε;... τοῦ λέγει ἱταλιστὶ περίτρομος.

— 'Εγγοια σου, τῆς ἀπαντῶ, θα τὰ μπαιλώσουμε... Αἴ-ξαζε που ντυθήκαμε γλήγορα. Και προσθέτει ἀποτόμως:

— 'Εχει κανένα βιολί; Φέρτο να ποῦμε πῶς σοῦκανα μάθημα.

Αὐτῆ περιχαρῆς ἀνοίγει ένα κομψὸ έπιπλο εις τὸ ὀποῖον εκ καλῆς συμπίσεως ἔτυχε να εδριόκειται τὸ βιολι τοῦ ανδρός της.

Αὐο-τορία accords ἀτήχησαν διε ηρούσθη τὸ δευτερον ατάκ... τὰκ... τῆς πόρτας. 'Η πόρτα ἀνοίγεται τέλος και ο σύζυγος εἰσερχεται ἐξηγρωμένος με τὸ χέρι ὕψωμένο σῶν να ηθελε κάποιον να κτυπήση.

— Σοῦ φαινεται παραξενό, Μπιμπῆ; τοῦ λέγει, με ζηλευτὸ λουρετ η γυναικά του. 'Αρχισαμε με τὸν κύριον Ανσέλιμον τὸ προῖτον μάθημα βιολιου.

'Ο τερόρος θέλει να πῆ κάτι αλλά τοῦ λείπει τὸ θάρρος, ένῶ ο Περίδης προχωρεῖ ἄφωνος και ἀνοίγει τὴν πόρτα τῆς κρεββατοκάμαρας, ἦτις συγκοινωνουσε με τὸ σαλονάκι, ὀίπτει ταχὺ βλέμμα ἐπάνω στο κρεββάτι, τὸ βλέπει εις ἀκαταστασίαν, παρατηρεῖ τὰ δυὸ μαξηλάκια, τὰ στολισμένα με βαλανσιῶν δαντέλλες, βουλαγμένα στῆ μέση, δεικνύοντα ὅτι ἀκούμωσαν δυὸ κεφάλια, και ἔξω φρενῶν πλησιάζει τὴν γυναικά του, τὴν πιάνει απ' τ' αὐτάκι, που ἦτανε κόκκινο σῶν τριαντάφυλλο και χωρὶς να τῆς πῆ λέξι τὴν πετῶ ἔξω. ἔπειτα ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν 'Ανσέλιμον με τόνον γεμάτων εἰρωνειαν:

— Να σῶς πληρώσω, κύριε, ὄσο σῶς χροεσιτῶ για τὸ μάθημα!....

Ολριστερὸς ψάρεμα

ΑΠΟ ΤΗΣ «ΑΓΡΙΑΔΕΣ» ΜΟΥ

Η ΒΑΡΚΑ

(Μαλλιαγῆ, Σημβουλικῆ, ποιησι)

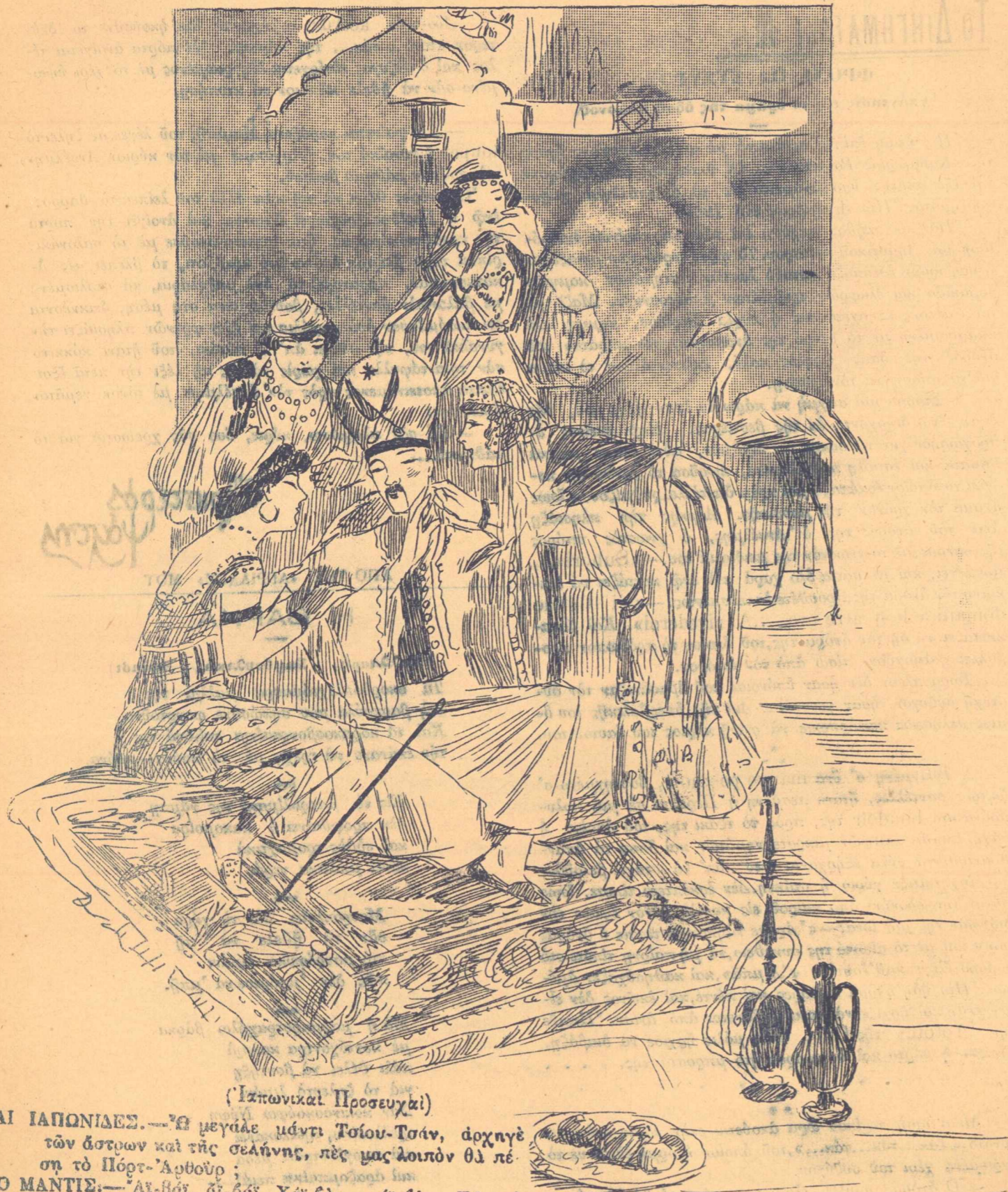
Τὰ σκορδοπλεχτόμαρα μαλλιά της στῆ βαρκούλα μου σηκώσανε φουροτῶνα και τὰ κορακοσβουροτσέμα τῶνορά της τὴν ἐκάγανε να τρέξη με τὸ κούνα—κούνα.

Εις τὸ μαυρολίμανό της νῆμψη δὲν προφθαίνει η κακομοῖρα και εδῆς τρομαχτικά κάνει μπόλικα νερά.

Μαυροκλαίει σῶν τῆ χήρα σῶν να ηθελε να πῆ στο μαυρόφρεσκο λιμάνι πῶς δὲν μπόρεσε να μ'πῆ.

Μὰ η μαρμαροτραχήλω βάρκα με κοιτόχοιτρα κοιτῶνὰ πάλι θέλει να βοτηῆξη για τὸ ζηλευτὸ λιμάνι Σῶν κοινοσκοῦφω Νύφη τρελλοδίνει, τρελλοκάνει και οιογλυστοραῖ μεσα και ἀραζομπάνει πειά!....

Και σὸν γαϊτανοφροδοῦσα Τσοῦλα που λιγώνεσαι με νῆξι στο λιμάνι σου σῶν πέφτη τὸ λευκόχροσο χαλάξι Ποῦ τὸ χιλωθῆλης τόσο σῶν ξεροῖ νῶσαι τῆς πείνας 'Αλλά τὸ ξεροῖς ἀμέσως μέσα σὸνς ἔννεα μῆνας!

(Ιαπωνικά Προσευχά)

ΑΙ ΙΑΠΩΝΙΔΕΣ.—³Η μεγάλη μάντι Τσίου-Τσίαν, αρχηγέ των δαιμόνων και της σελήνης, πές μας λοιπόν θά λέσσι τὸ Πόρτ-Άρθουρ ;
 Ο ΜΑΝΤΙΣ.— Αι-βάι, αι-βάι. Χαί-βάν...χαί-βάν...Πὼς νὰ πέρσι τὰ... Πόρτ Άρθουρ, εὐλογημένες, ἀφοῦ ἀκόμη δέν σκώθηκε δ... Κουρόκα ;

Ο ΑΓΓΛΙΚΟΣ ΣΤΟΛΟΣ

(Απεικονισθέν)

Στου φαήλου τὴν καθύχρη γάχη χοροπηδώντας ἡ Δόξα μονίχῃ μελετᾷ τὴς βουτίδας τὰ παιδιὰ μὲ σελίνα καὶ στεφάνι σὴν κοιλιά της φορεῖ γενόμενο ἀπ' τῶν παιδιῶν τὰ κοφίβια πούχαν σκάσει σὴν ἐρημν γὰ.

(Άγγλικό Τραγούδι)

Ο ΕΓΓΛΕΖΟΣ. Ὁ μόνιγκ γκούτ, ὁ μόνιγκ γκούτ, ἐλάτε
 Ἐλάτε δὴ σὸ παραδὸν
 Ἐσεῖς θὰ πιζετε καὶ θὰ γελάτε
 Κι' ἐγὼ γκαὺς γάιτ θὰ π α ρ α β ἄ ν'...

ΣΑΓΩΝΙΕΣ. (Οἱ Ἑγγλέζοι στὰ σπήτια)

Τῆς Ἀλδιόνος τὰ παιδιὰ ἀνέβηκαν ἀπ' τὸ Φάληρον
 καὶ κατέβησαν τραβήξαν κρατῶντας καὶ τὸ ταλλήρον
 Καὶ δταν περὶ ξημέρωσε κι' ἔδυσε ἡ σελήνη
 Τότε στ' ἀλήθεια ἔδυσε τὸ κάθε τους σελίνι.

(Από τὸ ἀνοίγμα τῶν Παρθεναγωγείων Θεωρία Διδασκαλίσσης)

Η ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ. — Ακούσατέ με, φιλότιμη κυρία Μαρίκα. Διορίζεσθε πρώτην φοράν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν καὶ πρέπει νὰ σοῦς δώσω μερικά μαθήματα. Μολονότι εἶμαι γκαθὴ, ἔχω ἐργασθῆ ἄρκετὰ καλά. Ἐχῶ γνῶρῖσιν ἐκ τοῦ συγγενικοῦ πολλοὺς ἐπιθεωρητὰς καὶ πολλοὺς τμηματάρχας. Τί τὰ θέλετε; Ἐγὼ πολὺπειρος. Ἐάν αὐτὸς ὁ ἀχρεῖος, ὁ συναδελφός μας ὁ Νίκας μὲ ἴκουε, δὲν θὰ συνελάμβανετο ἐπ' αὐτοφώρῳ. Διότι εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι ἡ Ἀφροδίτη Γαλανοῦ εἶχε καρδίαν... τσαρούχι (!), εἶνε ὅμως ἐπίσης ἀληθὲς ὅτι ἀπ' αὐτὸν πρό πολλοῦ εἶχε λειψεῖ τὸ καλὰ πόδι. Σὰς συνιστῶ λοιπὸν τάξι καὶ ἐπιμέλειαν. Καὶ τοῦτο διότι ἡ νέα γενεὰ ἔχει ἀνάγκην λεπτομεροῦς διδασχῆς. Ἐκ τῶν Ἑλληνικῶν νὰ προτιμᾶτε πάντοτε τὰς «Ἐκκλησιαζούσας» τοῦ Ἀριστοφάνους, καὶ τὸ «Γανυμήδης καὶ Ζεὺς» χωρὶς νὰ παραλείπετε καὶ τὴν «Ἀνάβασιν τῶν Μηρίων» καὶ τὴν «Τσίρου κατάβασιν». Ἐκ τῶν Μαθηματικῶν νὰ προτιμᾶτε πάντοτε τὴν πρᾶξιν τοῦ... πολλαπλασιασμοῦ. Εἰς τὸ μάθημα τῆς Φυσικῆς εἰσθε ἐλευθέρῳ νὰ ἐκλεξετε ὅ,τι θέλετε. Μὴ ἀπομονεῖτε ὅμως τὸ περὶ κρυπτογὰμων καὶ φανερογὰμων φυτῶν κεφάλαιον, καὶ τὸ περὶ γονιμοποιήσεως. Τὸ περὶ συστολῆς καὶ διαστολῆς τῶν φυσικῶν σωμάτων εἶνε ἀπαραίτητον. Ἐκ τῆς Ἱστορίας τῶν Ἑθνῶν σὰς συνιστῶ νὰ διδάσκητε τὴν ἀγριότητα τῶν Κούρδων, τὴν ὀπισθοβολίαν τῶν Ὀθωμανῶν, καὶ τὰ Ἀγγλικά μίσην ἐν σχέσει πρὸς τὰ Γαλλικά πάθη.

Η ΝΕΑΡΑ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ. — Καὶ εἰς τὴν Γραμματικὴν, κυρία Διευθύντρια;

— Ἄ, εἰς τὴν Γραμματικὴν πρέπει νὰ ἐπιστήσητε δάν σας τὴν προσοχήν. Ἰδίως ἀπὸ τὰ γραπτά σας δὲν πρέπει ποτὲ νὰ σὰς λείπῃ ἡ ὑπογεγραμμένη, ἀλλ' ὅμως ἀνεὺ ὀπισθοβολίας.

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΜΑΣ

(Συνευρέσεις καὶ γνώμαι ἐπὶ τῇ ἐνέργει τῶν Παρθεναγωγείων).

ΔΕΚΑ ΛΟΓΟΣ

- I. — Τί νὰ γίνουν τὰ κορίτσια μας ;
 — Νὰ . . μὴ γίνωνται καθόλου !
- II. — Πρέπει νὰ ἐργάζωνται τὰ κορίτσια μας ;
 — Ὅχι. Ἄρκετὰ δὲ οὐ λ ε ὕ ο υ ν αἰ κυρίαί μας.
- III. — Πῶς θὰ ἐκπαιδύσωμεν τὰ κορίτσια μας ;
 — Τὸ Ἀρσάκειον εἶνε . . ἄριστον ἐκπαιδευτήριον.
- III. — Πῶς θὰ γίνουν καλαὶ μητέρες τὰ κορίτσια μας ;
 — Ἐάν δὲν μάθουν νὰ γίνωνται μητέρες . . ἐνωρίτερον τοῦ δέοντος.
- V. — Πρέπει νὰ πηγαίνουν εἰς τὸ θέατρον ;
 — Μονον εἰς τὸν «Βοκάκιον», καὶ εἰς τὰς «Νύκτας τῆς Ἐριέττης».
- VI. — Ποίον ἐπιστήμην πρέπει νὰ μάθουν κυρίως ;
 — Τὴν μαιευτικὴν τῆς ὁποίας ὑπάρχει μεγάλη ἀνάγκη.
- VII. — Πρέπει νὰ μανθάνουν Γαλλικά ;
 — Μάλιστα. Ὅταν ἡ γκουβερνάτσα εἶνε κατὰλληλος διὰ νὰ διευκολύνη τὸ φλέρτ.
- VIII. — Τί πρέπει νὰ διαβάσουν ;
 — Τὸ «Φλέρτ», εἴαν προφθάνουν νὰ διαβάσουν πρώτα . . τὰς ἐρωτικὰς ἐπιστολάς.
- IX. — Τί θὰ γίνουν ἐπὶ τέλος τὰ κορίτσια μας ;
 — ; ; ; ! ! !
- X. — Καὶ τί πρέπει νὰ γίνουν ;
 — Ἄς ἀφήσωμε τὸ τί πρέπει . . ἂ γίνουν τὰ κορίτσια μας, καὶ ἄς κυττάζουμε πρώτα ἂν πραγματι . . εἶνε

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΑΝΑ ΒΑΣΑΝΑ

(Πώς τελειώνουν οι Μαγιατικοί έρωτες).

1. - Πρωίον τήν εἶδε με έρωτος μάτι
Κι' ό έρωσ αρχίζει νά καίη τά στήθεια
Περιπατο πάνε, τήν βοσκοει κομμάτι
Κι' έτσι τής ρίχνεται σωστά και στ' αλήθεια.

2. - Τήν άλλη βδομάδα τά προγματ' αλλάζουν
Στό σπίτι της πάει κι' εκεί κουβεντιάζουν
Και λόγια αρχινάνε πολλά και μεγάλα
Και κάποτε παίζουν και τη κουτρουβάλα.

3 - Και τώρα, ω φίλη!
Σεπτέμβριος γάρ
Η κοιλιά της αρχίζει
νά κάνη . . . γάι-γάι.

ΤΟ ΦΛΕΡΤ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ Κ. ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΠΕΤΕΙΝΟΣ

(Της Έποχής)

Τὸ καλοκαίρι ἐπέλειωσε, τοὺς μούστους ἐτοιμάζουνε
 Καὶ ἡ κοπέλλες κουβαλοῦν σταφύλι τρυγημένο
 Κι ἔτσι ἀπ' ἄλλους τοὺς καρποὺς μὲ γλύκα δοκιμάζουνε
 Μὰ τρῶνε... τρῶνε ἀδιάκοπα τὸν... ἀπὸ γορευμένο!!..

Handwritten signature and scribbles in red ink.